

23. Luku Nina Mäkipään vierailu Artun luona oli tullut siihen pisteeseen, että oli tullut jäähyväisten aika, mikä tarkoitti primitiivistä kanssakäymistä vielä kerran, missä ihmisen alkukantaisimmat himot sai yllötteen säädyllyisyydestä. Intohimoisen rakastelu tuokion jälkeen Nina oli pukeutunut. — Oletko nyt aivan varma? Arttu kysyi kun Nina pakkasi laukkujaan. —Olen, hyeenalauma odottaa minua, mitä pikemmin pääsen niistä eroon niin sitä parempi. —Isäsi olisi ylpeä sinusta. Arttu sanoi —Uskotko niin? —Uskon ja tiedän, odota niin minä tulen saattamaan sinua. —Muista mitä olen sanonut, tiedän että olet loistava etsivä ja pystyt selvittämään minkä jutun tahansa. Nyt sinulla on vastassa tavallisia rikollisia, mutta myös lainnojalla toimivia rikollisia, todellisia yhteiskunnan mätäpaiseita jotka verhoutuvat oikeuden viittaen. —Ne on rikollisista pahimpia. Nina kuunteli Artun sanoja vakavissaan. —Ole huoleti, osaan pitää varani. Nina sanoi. —Mikäli tulee ongelmia, niin ota yhteyttä. —Voit uskoa, että otan yhteyttä muutenkin, Nina totesi iskien samalla silmää. Ninalla ei ollut mitään käsitystä, siitä mikä häntä asemalla odotti. Päästyään asemalle, puhelimet soivat koko ajan, lehdistön autoja oli odottamassa aseman ulkopuolella ja Visa oli puolestaan kuin adhd:sta kärsivä Duracell pupu. —Mitä täällä tapahtuu? Nina kysyi päästyään kahvihuoneeseen. Nuorempi konstaapeli Helenius teki nopean tilanne katsauksen, niin että puolet sanoista katkesi aina kesken. —Missä sinä olet ollut? et vastannut edes puhelimeen? —Minä pidin muutaman päivän sairauslomaa ja latasin henkisiä voimavaroja. —Sinun pitäisi mennä katsomaan Visaa, se ei ole oikein kunnossa. Helenius totesi. —Mikä sitä vaivaa? —Tuolla se toimistossaan kirertää kehää ja mutisee jotain itsekseen. ”Voi paska, tämäkin vielä”, Nina ajatteli. Nina marssi esimiehensä toimistoon, missä tämä kiersi kehää mutisten jotain. Nina katseli hetken esimiehensä touhua, koputtaen sitten oveen. —Kuka siellä? enkö minä ole sanonut, ettei minua saa häiritä. Uskokaa nyt perkele! —Oletko sinä ihan tolkuissasi? Äänen kuullessaan Visa käännähti ympäri omituinen katse silmissään. —Sinä, sinä perkele! olet syypää tähän kaikkeen, kuulletko!... Kaikkeen! Nina tuli visan viereen ja tarttui tätä olkapäästä kiinni niin että tämä pysähtyi ja asettui. —Rauhoitu! hyvä mies, ja kerro mitä on tapahtunut. —Kaikki on mennyttä, lehdistö, media ja kaikki on minun kimpussa. Visa sanoi pyörittäen päätään. —Minä olen väsynyt —No niin, otetaanpa ihan rauhallisesti. Minä pidän infotilaisuuden lehdistölle ja medialle tunnin kuluttua. Nina sanoi. —Sinun ei tarvitse osallistua, jos et jaksa, onko selvä? —Voitko todella pitää infon? —Tietenkin, sinä sen sijaan menet kotiisi huilaamaan. Tunnin kuluttua aseman kahvihuoneeseen oli kertynyt väkeä, niin että kahvitila oli melkein täynnä julkisensanan edustajista. Nina otti tilanteen hallintaan varmoin ottein, kertoen lyhyesti ja ytimekkäästi mitä oli tapahtunut, vastaten sitten esitettyihin kysymyksiin. Reilun tunnin kuluttua tilaisuus oli ohi. Visa huokaisi syvään istuessaan toimistossa. —Miten meni? tämä kysyi Ninalta, joka oli palanut Visan työhuoneeseen. —Mielestäni hyvin, media sai sen tiedon minkä halusikin ja kaikki on tyytyväisiä, paitsi tietenkin Marketta Juntti. —Aiotko pitää kuulustelut piakkoin? —Heti kun potilas on siinä kunnossa, että kuulustelut voidaan suorittaa. Nina sanoi ja poistui sitten omaan työhuoneeseensa. 24. luku Anna Huikka katseli ristikon takaa avointa pihamaata, kun hänen sellin ovi avattiin ja sisään asteli liki yhdeksänkymmenenkiloinen naisvartija, jolta ei liiemmin hymyä löytynyt, ja se vähäininkin harvoin nähty oli tekemällä tehty. —Anna Huikka seuratkaa, totesi vartija. —Minne menemme? Anna kysyi. —Vierailuhuoneeseen. Vierailuhuone oli varsin askeettisen oloinen, keskellä lattiaa oli pöytä jonka ympärillä oli tuoleja. Anna Huikka istuutui istumaan tuoliin, hänen teki mieli tupakkaa. Kokemuksesta hän tiesi, että siihen tarvittiin lupa. ”Tuolta vartijalta sitä oli turha kysyä”, ajatteli Anna. Viitisen minuuttia odotettuaan, huoneen ovi avautui ja sisään asteli Nina Mäkipää —Tekö, mitä hittoa te täällä teette? ähkäisi Anna. Nina näytti vartijalle merkin poistua huoneesta. —Minulla on hieman kysyttävää? —Mistä muka?

tilannehan on täysin selvä, sen kun luette syytteen, ettekä tule kyselemään typeriä. Anna tyytyi sanomaan. —Huomaan, että tämä on teille tuttua, vai kuinka? —Voit olla varma siitä. —Sinuna uhrasin hieman aikaa, koska silloin ainakin saisi vetää savukkeen rauhassa. Nina sanoi kaivaen askin taskustaan. Anna joka kärsi tupakin himosta, katsoi anovasti tätä. —Sinulla itsellä ei taida olla? Nina kysyi, tarjoten sitten savuketta Annalle. Joka katsoi hetken Ninaa. —Tattista vaan, no mitä sinun piti kysellä? Nina avasi kansion joka oli hänellä mukanaan, kysymykset hän oli tehnyt valmiiksi. —Mistä yhteydestä tunnet Marketta Juntin? —Olin hänen potilaanaan. —Millaisia hoitomuotoja oli käytössä? —Terapiaistuntoja sekä sitten lääkitys? —Rauhoittavia aineitako? —Niin, huumejohdannaisia —Oliko apuna kovempia aineita, kuten metaa, subutexia tai vastaavia? —Silloin tällöin. —Määräsikö hän näitä, vai saitteko häneltä itseltään? —Aika usein sain häneltä. —Tiedätkö mistä hän oli saanut niitä? —Siitä minulla ei ole tietoa. ilmeisesti joltain jakelijalta. Nina katseli naista jonka hieman kellastuneet kädet täräsi hieman. —Tunsitko Marketan miestä Johannes Junttia entuudestaan? —En. —Miten tutustuitte Johannes Junttiin? —Marketta Juntti ehdotti erään ryhmätapaamisen yhteydessä, erästä toimeksiantoa, johon sitten suostuimme. —Tiesittekö toimeksiannon sisällöstä? —Ainoastaan sen, että meidän piti houkutella Johannes Juntti erääseen hotelli huoneeseen. —Selvisikö teille syy? —Ei koskaan. —Kuka oli tehnyt hotellivarauksen. —Marketta Juntti. —Kertokaapa omin sanoin mitä sen jälkeen tapahtui, kun olitte saaneet toimeksiannon. Anna Huikka aloitti kertomuksen. Meidän piti houkutella mies hotelli Aurassa, erääseen huoneeseen. Johon Marketta oli tehnyt varauksen. Kun olimme saaneet miehen huoneeseen, meidän piti juottaa hänet niin, että tämä sammui, minkä jälkeen menimme hotelin aulaan odottamaan Marketta Junttia. Nainen piti hetken tauon kertomuksessaan, syyttäen uuden tupakin jonka Nina oli tälle tarjonnut. —Entä sitten, Nina kysyi —Marketta tuli aulaan, antoi ruskean kirjekuoren sekä pienen kokkareen. —Minkä kokkareen? —Eikö etsivä muka tiedä? —Hepoako? —Niin. —Entä tämän jälkeen? —Sanoi, että teidän tehtävänne on päättynyt. —Entä sitten? —Poistuimme paikalta, ja menimme erääseen tuttuun lafkaan jossa otimme tripin. —Et siis tiedä mitä Marketta teki hotellilla? —En. —Oliko Marketta Juntilla mukanaan mitään? —Ei muistaakseni, ei kun hetkinen, oli hänellä attaseasalkku. Nina mietti hetken tilannetta. —Oliko miehesi koko ajan läsnä sinun kanssasi? —Oli paitsi sen aikaa kun hänen piti käydä... —Tripillä hotellin vessassa? —Niin —Kauanko hän viipyi siellä? —Olisiko viipynyt noin vajaa parikymmentä minuuttia. —Oliko Marketta Juntti mennyt huoneeseen juuri samoihin aikoihin? —Hmm... itse asiassa oli. Anna sanoi —Hyvä juttu, miksi kerroit näin auliisti jutun? —Meitsi ei ole tyhmä, meikä tietää, että tuomio on tulossa kuitenkin. Sinä taas olet fiksu kyttä joka ymmärtää asioita. —Ahaa, ymmärrän, no okei katsotaan mitä voin tehdä. Totesi Nina, antaen sitten pariaskia tupakkaa naiselle. Samaan aikaan totisen oloinen vartija tuli sisään. Nähdessään askit vangin kädessä, tämä sanoi, — Noita ei sallita, minä takavarikoin ne. Nina huomasi tilanteen. —Mikä on vartijan nimi? —Veera Varjus, vartija sanoi —Noniin Varjus, asia on sillä lailla, minä annoin askit vangille, ja hän saa pitää ne. Onko selvä? —Tämä selvä. Ninan saatua Anna Huikan haastattelun suoritettua, hän otti seuraavaksi Keijo Korkin käsittelyynsä. Miestenosasto sijaitsi puolen kilometrin päässä naisten osastosta. Vierailuhuone oli täsmälleen samanlainen. Nina katseli istuvaa miestä, joka yritti pysyä paikoillaan, tärästen kuin horkkatautinen.. Kokemuksesta Nina tiesi, että mies kärsi vieroitusoireista. "Oli pidettävä kiirettä, mikäli mieli saada lausunnon Korkilta." Nina mietti. — Tiedätkö miksi olen täällä? Nina kysyi. —Ei paljoa kiinnostaa, mies sanoi. —Sitten ei varmaan kiinnostaa sekään seikka, että sinulla mahdollisuus vaikuttaa omaan tuomioosi. —Mitä tarkoitat? —Yksinkertaisesti sitä, että vakio häkkilintuna sinun tuomiosi tulee olemaan huomattavasti pitempi, kuin esimerkiksi vaimosi tuomio. —Älä jauha paskaa! —Ihan kuinka vaan, sinuna olisin

ollut älykkäämpi. sanoi Nina nousten ylös pöydästä tehden lähtöä. —Odota nyt jumalauta! Kuuli Nina takanaan. —No? —Hyvä on, jos minä kerron, niin mitä minä hyödyn. —Riippuu miten paljon lausuntosi vaikuttaa juttuun. Saatat saada tulevan istunnon puolitetuksi. —Ai vasikankaupoillako? —Lakia luetaan siten kuin on kirjoitettu, tuomion pituus riippuu siitä millaista syytettä syyttäjä ajaa. Siihen taas vaikuttaa tutkija, joka esittää syytelistan syyttäjälle. Joten kannattaa tosissaan miettiä juttua. Huoneeseen tuli hetken hiljaisuus. —Hyvä on, Mitä tahdot tietää? —Tahdon tietää toimeksiannosta jonka saitte? —Mistä toimeksi annosta? —Älä ole typerä, tiedät kyllä mistä puhun, mutta jos tahdot jatkaa tuota peliä niin hyvä on, siinä tapauksessa saat lusia puolestani maksimäärän. —Kysyn vielä kerran mitä tiedät Marketta Juntin ehdottamasta toimeksiannosta. —Ai siitä, se oli joku juttu missä Marketan mies piti houkutella hotellihuoneeseen ja juottaa känniin. —Miksi? —Kun saa viisituhatta kaksi kertaa, niin silloin tämmöinen kongien kiertäjän ei kannata kysyä miksi. —Okei se asia tuli selväksi, te siis hoiditte osuutenne ja saitte siitä viisi tonnia etukäteen? —Niin. —Saitteko muuta? —Ei. —Okei, no mitä sen jälkeen kun olitte juottaneet miehen sammuksiin? —Mentiin hotellin aulaan, odottamaan. —Olitko koko ajan, vaimosi kanssa? —Olin. Keijo sanoi hermostuneesti. Nina katseli miehen hermostuneisuutta. —Mitä tapahtui, Marketan antamalle kokkareelle, maksun yhteydessä. Mies hikoili nyt todenteolla, ja hermostui entisestään. —Mille kokkareelle? —Kehotan sinua olemaan pelleilemättä, koska minulla on tieto kokkareesta. Nina sanoi tiukasti. —Minä, minä en tiedä mistä etsivä puhuu? —Tiedät, tasan tarkkaan. —Marketta antoi teille rahat ja kokkareen hepoa, sinulla oli helvetinmoiset oireet ja kaipasit kipeästi ainetta. Otit kokkareesta hieman, eikö ollutkin näin? Keijo Korkki nyökkäsi päätään. Mutta se ei riittänyt Ninalle. —Eikö ollutkin näin? —Oli, mies myönsi lopulta. —Menit siis vessaan vetämään tripin? Olitko kokoajan vessassa vai mitä teit? mieti tarkkaan koska tästä riippuu tulevaisuutesi, nimittäin tiedät itsekin, ettet selviä enää pitkästä kakusta. Keijo Korkki mietti tilannetta itsekseen. —Olitko vessassa koko ajan vai et? saan sen selville joka tapauksessa valvonta kameroista. Mies mietti vielä hetken, kunnes vastasi. —Menin katsomaan mitä Marketta teki huoneessa, tarkoituksena oli kiristää akkaa myöhemmin. —Okei, mitä huoneessa tapahtui kun menit katsomaan? —Katsoin varovasti sisään... —Niin.... —Marketta oli avannut salkkunsa ja levittänyt välineensä yöpöydälle, kumiletku oli miehen käsivarren ympäri... —Niin, entä sitten? —Eukko oli juuri vetämässä, injektioruiskua pois miehenkäsivarresta. —Entä sen jälkeen? —Minä poistuin nopsaan hotellinaulaan missä Huikka odotti. —Tiesitkö mitä oli tapahtunut? —En, ajattelin sen liittyvän insuliiniin pistoon tai johonkin. —Älä viitsi naurattaa, kuka maksaisi viisituhatta jollekin siitä, että nämä houkuttelee miehen huoneeseen, juottaa humalaan antaakseen insuliinia. —En minä tiedä. Mies parahti. —Onko mahdollista, että nainen olisi antanut ainetta miehelle? —Paljon mahdollista. —Entä sitten? —Lähdimme vetämään hotellista ja mentiin erääseen lafkaan, vetämään trpit. —Ahaa okei. Nina tyytyi sanomaan.